

Evangelí del diumenge de la setmana XIV de durant l'any (B): Déu pot entrar al nostre Natzaret

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana XIV de durant l'any.
“¿No és el fuster, el fill de Maria
i germà de Jaume, de Josep, de
Judes i de Simó? I les seves
germanes, ¿no viuen aquí entre
nosaltres? I el rebutjaven”. En
resposta a l'actitud dels paisans
de Jesús, nosaltres creiem que

el Senyor pot entrar al Natzaret de la nostra vida quotidiana.

Evangelí (Mc 6, 1-6)

D'allà, Jesús se'n va anar al seu poble, i els seus deixebles el seguiren.

Arribat el dissabte, es posà a ensenyar a la sinagoga. Molts, en sentir-lo, se n'estranyaven i deien:

—D'on li ve, tot això? Què és aquesta saviesa que ha rebut? I aquests miracles obrats per les seves mans? Aquest, ¿no és el fuster, el fill de Maria i germà de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves germanes, ¿no viuen aquí entre nosaltres? I el rebutjaven. Jesús els digué:

—Un profeta només és menyspreat al seu poble, entre els seus parents i a casa seva.

I no pogué fer allí cap miracle; tan sols va curar uns quants malalts,

imposant-los les mans. I el sorprenia que no tinguessin fe.

Comentari a l'Evangelí

Havia passat ja cert temps des que Jesús va començar la seva predicació i va decidir que era oportú visitar Natzaret. Jesús acudeix amb els seus deixebles i es presenta la gent del poble com el nou Mestre. No és difícil imaginar-se l'expectació que l'arribada del fill de Maria hauria provocat entre els habitants del lloc.

Sant Marc descriu amb certa brevetat aquesta escena. Ens diu que la gent estava admirada davant de les paraules de Jesús: però no amb aquesta admiració que porta a abraçar la veritat, sinó amb l'actitud de qui s'estranya davant una cosa que contradiu la seva opinió. Els

oients no conceben que aquest noi que havien vist créixer al seu mateix poble, amb una feina tan senzilla i en una família tan normal, sigui capaç d'ensenyar coses tan elevades.

Tristament, es tanquen a l'alegria de l'Evangeli.

D'on sorgeix aquesta reacció dels paisans de Jesús? Potser és que estaven tan acostumats al seu poble, a la seva vida diària, a les seves rutines, que són incapaços de pensar que alguna cosa gran hi pugui haver. Sembla que aquestes persones pensen que Déu no pot entrar en una família del seu poble, la vida del qual està marcada per activitats tan quotidianes com cuinar, netejar el taller, anar per l'aigua al pou, etc. Natzaret els sembla massa poca cosa per a Déu.

En resposta a l'actitud dels paisans de Jesús, nosaltres creiem que el Senyor pot entrar *al nostre propi*

Natzaret. Jesús pot créixer en aquests espais que coneixem perfectament bé, als racons de casa nostra, als carrers que recorrem cada dia. Quan treballem per amor, volent servir Déu i els altres, anem deixant que Crist creixi en nosaltres.

No tots els qui van veure créixer Jesús van ser tan incrèduls com els personatges de l'Evangelí d'avui. De la mà de santa Maria, sant Josep hauria mantingut una actitud noble de sorpresa durant aquells anys que va conviure amb Jesús. Així ho explicava sant Josepmaria: “Josep se sorprèn. Josep s’admira. Déu li va revelant els seus designis i ell s’esforça per entendre’ls. Com tota ànima que vol seguir Jesús de prop, descobreix de seguida que no és possible de caminar amb el pas cansat, que la rutina no hi cap. (...) Sant Josep, com cap home abans o després d’ell, ha après de Jesús com estar atent per reconèixer les

meravelles de Déu, com tenir l'ànima
i el cor oberts”^[1].

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, n. 54.

Rodolfo Valdés // M-Gucci -
Getty Images

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-xiv-de-durant-
lany-b-deu-pot-entrar-al-nostre-
natzaret/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xiv-de-durant-lany-b-deu-pot-entrar-al-nostre-natzaret/) (11/03/2026)